

En medlemsstat må kun håndhæve nationale krav til tjenesteydere, der leverer tjenesteydelser i medlemsstaten på midlertidig basis, hvis kravet ikke er diskriminerende, er begrundet i offentlig orden, offentlig sikkerhed, offentlig sundhed eller miljøbeskyttelse, samt er proportionalt, dvs. er egnet til at opnå det tilsigtede mål og ikke er mere indgribende, end hvad der er nødvendigt for at opnå formålet.

Princippet om fri udveksling af tjenesteydelser har ikke betydning for, hvilke krav medlemsstaterne må stille til tjenesteydere, der etablerer virksomhed.

En række tjenesteydelser og områder er undtaget fra princippet om fri udveksling af tjenesteydelser. Dette gælder blandt andet tjenesteydelser af almen økonomisk interesse, dvs. tjenesteydelser, som udføres for at varetage en særlig opgave af almen interesse, som tjenesteyderen har fået i opdrag af en medlemsstat.

Desuden giver direktivet mulighed for individuelle undtagelser fra princippet om fri udveksling af tjenesteydelser, hvis der er fare for sikkerheden i forbindelse med en tjenesteydelse, eksempelvis hvis tjenesteyderen eller tjenesteydelsen i en konkret situation er til fare for personers sundhed eller sikkerhed.

Endelig forbyder direktivet, at tjenestemodtagere forskelsbehandles eller underlægges krav, der begrænser anvendelsen af en tjenesteydelse, som udføres af en tjenesteyder, der er etableret i en anden medlemsstat. Tjenestemodtagerne skal desuden have adgang til oplysninger om klagemuligheder og krav, der gælder i andre medlemsstater.

2.5. Tjenesteydernes kvalitet

I servicedirektivets kapitel V fastsættes en række fælles regler, der relaterer sig til tjenesteydernes kvalitet. Tjenesteyderne forpligtes bl.a. til at give en række oplysninger til tjenestemodtagerne.

Der stilles også krav om, at kompetente myndigheder skal anerkende attester for erhvervsansvarsforsikringer og faglige garantier udstedt i andre medlemsstater.

Desuden skal eventuelle forbud mod kommerciel kommunikation, dvs. markedsføring, ophæves, hvis der er tale om et generelt forbud for en bestemt branche. Tjenesteydere må som udgangspunkt heller ikke underlægges krav, der forpligter dem til udelukkende at udøve én form for virksomhed.

Herudover lægges der i direktivet op til, at Europa-Kommissionen, medlemsstaterne og private organisationer sammen skal arbejde for at udvikle en politik til forbedring af tjenesteydelsers kvalitet, f.eks. ved at tilskynde til frivillig certificering for tjenesteydere,

udvikling af normer og standarder og udbrede viden om kvalitetsmærker.

2.6. Administrativt samarbejde

Servicedirektivets kapitel VI har til hensigt at forbedre det administrative samarbejde mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder for at sikre en effektiv kontrol med tjenesteydere og de tjenesteydelser, som de udfører. Udover en forpligtelse til informationsudveksling og til at udføre kontroller specificerer direktivet, hvilket ansvar henholdsvis etableringsland og værtsland har i de situationer, hvor en tjenesteyder benytter sig af sin ret til fri udveksling af tjenesteydelser. Der indføres desuden en advarselsordning for tilfælde, hvor en tjenesteyder er til fare for menneskers sundhed og sikkerhed eller for miljøet. Som ledsageforanstaltning forpligtes Europa-Kommissionen i samarbejde med medlemsstaterne til at udvikle et elektronisk system til udveksling af oplysninger om tjenesteydere. Systemet skal effektivisere sagsbehandlingen til gavn for både de kompetente myndigheder og de ansøgende tjenesteydere samt sikre nem, hurtig formidling af information om tjenesteydere, der er til fare for sikkerhed, sundhed eller miljøet.

2.7. Konvergensprogram

Konvergensprogrammet i kapitel VII indebærer bl.a., at medlemsstaterne skal forelægge Europa-Kommissionen en rapport, hvori de beskriver og begrundede samtlige tilladelsesordninger og krav, som ifølge direktivet skal evalueres. I rapporten skal medlemsstaterne også beskrive og begrunde eksisterende nationale krav, som håndhæves over for tjenesteydere, der leverer tjenesteydelser uden at være etableret i landet. Medlemsstaterne forpligtes endvidere til at rapportere til Europa-Kommissionen, når nye krav håndhæves over for tjenesteydere, der leverer tjenesteydelser uden at være etableret i landet.

3. Baggrund

Implementeringen af servicedirektivet er koordineret i en interministeriel arbejdsgruppe med deltagelse af alle berørte statslige myndigheder. Hvert deltagende ministerium har haft ansvar for at koordinere implementeringen inden for eget ressort samt i forhold til relevante regionale og kommunale myndigheder og relevante branche- og erhvervsorganisationer.

Europa-Kommissionen har udgivet en vejledende håndbog om gennemførelsen af servicedirektivet i medlemslandene. Europa-Kommissionen har desuden i løbet af implementeringsfasen fulgt samtlige EU/